

DE DWAAS

Lydia Albadoro

DE DWAAS

THRILLER ^ KABOOK

Eerste druk mei 2021

© 2021 Lydia Albadoro

© 2021 Kabook Uitgevers

All rights reserved

Alle rechten voorbehouden

Omslagbeeld: Silas Manhood

Foto auteur: Kees Rutgers

Namen, personages, bedrijven, plaatsen, evenementen, locaties en incidenten zijn ofwel de producten van de verbeelding van de auteur of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met echte personen, levend of dood, of feitelijke gebeurtenissen is puur toevallig. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt worden, in enige vorm of op welke andere manier, hetzij elektronisch, mechanisch of door fotokopie, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op www.kabook.nl voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen.

www.kabook.nl

www.lydiaalbadoro.com

www.facebook.com/kabookuitgevers

www.twitter.com/kabookuitgevers

A memorable heart is the easiest way to immortality.
– Suzy Kassem, *Rise Up and Salute the Sun*

“They wander in darkness seeking light, failing to realize that the light is in the heart of the darkness.”

- Manly P. Hall

PROLOOG

20 juli – Austerlitz

‘Meisje. Meisje! Weg hier, je moet weg hier,’ fluisterde de kale man die Riley uit haar slaap haalde en hardhandig meetrok uit de tent. Vlammen slingerden in een flits door naar boven, en net op tijd sprongen Riley en de man uit de tent, opzij. Een *woesjjj* en het hele tentzeil was één grote wapperende vuurzee. Het ochtendlicht leek de vlammen en rook door te trekken tot in de oranje horizon. Riley wilde gillen, maar de eelterige hand was te snel en trok haar genadeloos mee. *Dit is geen droom*, besepte ze. De drassige grond trok haar blote voeten naar beneden. De greep van de man was sterk en hij sleepte Riley verder en verder, vanuit het grasveld richting het donkere bos.

Ineens stopte hij.

Verward bekeek Riley zijn slungelige gedaante. *Jawel, dit is wel een droom. Dit kan niet echt zijn.* Ze wurmde haar hand los.

De man draaide zich om, en in het schemerlicht zag ze zijn woeste uiterlijk. Hij grijnsde zijn scheve tanden bloot.

‘Een klein, wild beest ben je!’ Hij greep opnieuw Rileys hand vast.

Ze vulde haar longen met lucht. Nog voor ze kon schreeuwen vouwde hij zijn andere hand over haar mond.

‘Vies, vuil beest. Kijk eens wat je hebt gedaan.’

Riley kon het niet geloven. Achter zich zag ze vuur en rook. Vlammen sprongen wild over van tent naar tent. Geschreeuw. Kinderen renden in paniek over het grasveld, sommige in vlammen gehuld. Ze vielen op de grond, rolden door de modder.

‘Kijk goed, meisje. Kijk maar goed,’ zei de zware stem.

De vlammen trokken over alle tenten, naar de waslijn, omhoog, tot naar de vlag.

Riley probeerde in de hand te bijten. Zijn grip werd alleen maar steviger, waardoor ze bijna geen lucht binnenkreeg.

Ze briede door haar neusvleugels. *Die hand over mijn mond ruikt vreemd, naar alcohol en benzine.*

Verderop zag ze een jongen opstaan uit de modder. Hij zette een paar stappen en viel voorover. De volwassenen zagen hem niet liggen. Ze renden af en aan met emmers water.

Kreten van gruwel. Geschreeuw en gehuil van kinderen. Tranen gleden over Rileys gloeiende wangen. De jongen bleef doodstil met zijn gezicht in de modder liggen.

‘Riley?’ gilte iemand. ‘Riley? Waar ben je?’

Ze wilde het uitgillen en zette zich schrap. *Hier ben ik. Hier!*

De hand drukte nog harder tegen haar mond. ‘Genoeg!’ De man trok haar verder het bos in. Ze briede luider en luider, snakkend naar lucht. De hand was te groot. Ze vocht om haar hoofd los te draaien. Het duizelde voor haar

ogen. Alles draaide. Takken leken haar te grijpen. Haar armen en benen verslaptten.

'Riley?' Een fluistering in de verte, of was het echt? Het geschreeuw verdween. Buiten het breken van takken leek het stil.

Zie je wel, het is een droom. Riley voelde de slaap terugkomen en ze sloot haar loodzware oogleden. *Ik word zo wakker, dit is maar een droom.*

Haar benen schokten. Trillingen trokken onder haar huid, alsof er duizenden mieren binnenslopen en door haar aderen marcheerden. Slapper en slapper liet ze zich worden, tot de hand losliet. Iets ruws wreef over haar wang.

'Hé, wakker worden!' zei de man.

Nee! gilde de stem in haar hoofd. *Niet luisteren, Riley. Niet je ogen openen!*

Ze werd wild heen en weer geschud. Iemand trok aan haar kleding. De alcohollicht was dichtbij. Haar neusvleugels werden dichtgedrukt en een vieze smaak blies iets in haar. Riley ademde luid in toen de alcohol damp haar longen vulde. Ze schoot omhoog en kuchte het uit.

'Ja, je doet alsof, hè meisje?'

Tranen gleden langs haar wangen naar beneden. Ze liet zich achterovervallen, ademde de boslucht oppervlakkig in en hield haar oogleden krampachtig dicht.

De handen streken de tranen weg. Riley draaide haar hoofd van de alcoholadem vandaan en slikte een aantal keren.

Ineens scheurde hij haar shirt open. Haar kleding werd losgetrokken.

Riley schopte. Meteen waren er handen die haar vastgrepen.

‘Mooi meisje. Goed zo. Wat ben jij een smerig, klein, wild beest,’ hijgde hij in haar oor. Een hand gleed over haar blote been.

Riley krijste, zo hard ze kon, zonder haar ogen te openen. *Niet kijken. Het is niet echt! Alsjeblieft, wakker worden!*

De ruwe handen stopten bij haar nek. Een tak achter haar brak af. Er klonk een raar geluid: *zoeffff*. Een vreemde kreun. Als een fluistering. Zwaarte viel over Riley heen en drukte haar dieper in de modder. Het zware bleef liggen en drukte haar borstkas ineen. Riley kreeg amper lucht.

Ineens werd de zwaarte van haar lijf gerukt. Verwonderd opende ze haar ogen.

De alcoholman lag naast haar. Zijn ogen wijd opengeperd. Zijn lippen bewogen op en neer. Hij wilde iets zeggen, maar er kwam geen geluid. Donker sap stroomde onder zijn hoofd vandaan.

Riley draaide zich misselijk weg. Nog voor ze op kon springen en kijken wie er achter haar stond, greep een hand haar nek vast en duwde een zakdoek over haar neus en mond.

Een onbekende lucht trok in haar neus en Rileys hart sloeg op hol toen ze de damp inademde.

‘Ssst. Alles is goed. Slaap lekker,’ zei een vrouwenstem. Ze klonk ver weg.

Zie je wel, het is een droom. Een lange en nare droom, dacht Riley voor ze verdween in een stille mist.

Denver – drie jaar na de verdwijning van Riley

Connor Grant schrok wakker van de ratelende iPhone. Hij schoot omhoog en keek verward naar de tijd in de hoek van het scherm: kwart over zeven 's ochtends. 'Wat de...?' De druk op zijn hoofd laaide op en een stekende pijn trok via zijn slaap door tot de achterkant van zijn schedel. Verward greep hij het trillende mobieltje van het nachtkastje en schoof het venster open. 'Ja?'

'Eh. Meneer Grant?' Een vrouwenstem. Ze klonk jong. Hooguit een jaar of dertig.

'Uhuh.'

'Het spijt me dat ik zo vroeg stoer. Mijn naam is Leyla Rivers.'

'Ken ik je?' vroeg Grant, terwijl zijn wijsvinger op zijn slaap drukte.

'Ik wil u graag spreken, kan dat?'

'Hoezo? Waarover dan?'

Stilte.

Nieuwsgierig schoof Grant verder omhoog in bed. 'Hallo?'

'Nou, ik heb eergisteren uw boek gelezen,' antwoordde ze zacht.

‘Gold Rush?’

‘Ja. Indrukwekkend. Begrijpelijk dat u daar een prijs voor hebt gekregen.’

‘Ah. Oké. Je bent een fan.’

‘Nee. Ik bel voor een zaak. Een erfenis.’

Grant veegde in zijn ogen en streek over de onbeslagen plek naast zich terwijl maagzuur omhoog kwam. ‘Ik heb geen idee hoe ik je kan helpen. Ik ben geen notaris.’

‘Dat weet ik,’ mompelde ze. ‘Ik eh, ik kan het niet uitleggen over de telefoon...’

Grant schoof uit bed en rekte zich uit. Door het raam van zijn studio keek hij uit over Denvers skyline. De ochtendzon trok een oranje gloed van achter de witte bergtoppen over de Rocky Mountains. Torenhoge wolkenkrabbers scheidde de stad als een bastion van de ongetemde wildheid van de natuur verderop. Ondanks dat Grant er al jaren woonde voelde hij zich er nog steeds niet echt thuis. Hij staarde in de verte, naar de horizon, naar de grillige bergpieken.

‘Deze zaak zal u zeker interesseren,’ zei de vrouw.

Grant schudde zijn hoofd, draaide zich weg van het raam en liep naar de kledingkast met de hoge spiegel. Hij streek een bruine lok voor zijn rooddoorlopen ogen weg, boog iets voorover en mompelde iets onverstaanbaars bij het zien van de donkere wallen onder zijn ogen.

‘Hallo?’

‘Ja ja. Ik ben er nog. Ik denk na.’ Hij fronste diep toen hij de groef in zijn voorhoofd opmerkte. Sinds Sams overdosis, een half jaar geleden, leek die met de dag uit te diepen.

‘Goed. Weet je, koop een koffie voor me en ik luister,’ zei Grant ten slotte.

‘Ja? Kan je naar het Sheraton komen?’

Hij opende de kledingkast en haalde er een grijze trui uit.

‘Hallo? Ben je daar nog?’

‘Prima. Dat is niet ver van mij vandaan.’

‘Mooi zo. Op de hoek van het Sheraton zit Yard House. Dan zie ik je daar over een half uur.’ Ze hing op voordat Grant nog iets kon vragen. Zoals hoe ze aan zijn nummer was gekomen. *Ze moet een stalker zijn, of een gedreven fan.*

De hoofdpijn kwam weer opzetten, toch grijnsde Grant bij de gedachte dat er iemand zoveel moeite had genomen om achter zijn nummer te komen.

Hij stapte over de slingerende kleding op de vloer, zocht zijn Levi's tussen de puinhopen. *Misschien moet ik een schoonmaker inhuren.* De chaos groeide sinds hij alleen was.

Hij raapte een donkerblauwe sok op uit de hoek, zocht de andere. Pas toen hij de broekspijp instapte viel de missende sok op de vloer.

‘Je hebt hulp nodig, Connor,’ mompelde hij tegen zijn spiegelbeeld, terwijl hij de trui over zijn hoofd trok.

Hij pakte de halflege Jim Beam-fles van het nachtkastje, liep ermee naar de badkamer. Gooide het restantje thee-kleurige vloeistof door de wasbak. Knikte tevreden naar zijn spiegelbeeld waarna hij de lege fles in de veel te kleine pedaalemmer gooide. Daarna opende hij het medicijnkastje, waar hij twee pijnstillers uit de verpakking drukte en zonder water wegslikte. Als vanzelf greep hij naar de tandenborstels in de beker.

Zijn hand trilde toen hij de roze tandenborstel oppakte. Onaangeraakt sinds Rileys verdwijning. Bewaakt als een heilig relikwie.

Grant zette haar borstel terug. Zijn ogen gleden over de crèmes, poeders en lippenstiften. Ze schreeuwden naar hem. Alles stond er nog precies zo bij als voorheen: Sams sloffes onder het bed. Rileys tandenborstel en kam in de badkamer.

Rileys kamer had hij nooit meer betreden. Niet na de doorzoeking van zijn collega's bij de recherche, nadat Samantha in Rileys bed een overdosis had genomen. De kamerdeur bleef dicht. Alles in het woongebied was als een artefact. Een heilig stukje in het appartement. Herinneringen aan Riley en Sam leefden daarin voort. Alsof ze er nog waren, hopen op de dag dat ze uit haar kamer kwam. Dat hield Grant op de been. Het zorgde ervoor dat hij geen vreemde dingen deed, zoals Sam. Het maakte dat hij het touw op de bovenste plank van zijn garderobekast negeerde.

Onderzoekend aaide hij over de borstels met daarin nog haren van Riley. Misschien was vandaag anders. De ochtend begon in ieder geval anders dan normaal.

'Sorry, Samantha.' Zijn voet drukte de pedaalemmer open, en hij wierp de tandenborstel van Sam naast de fles. Meteen klaarde de hoofdpijn verder op. Daarna pakte hij de crèmes, de poeders en de lippenstiften en gooide ze erachteraan.

'Ik moet verder. Genoeg. Het is genoeg,' mompelde hij tegen zijn spiegelbeeld. Deze keer zei die niets terug.

Grant verliet de badkamer, deed zijn schoenen aan en trok zijn jas van de haak in de gang. Voor het eerst in maanden wandelde hij fluitend de deur uit.

Yard House was rustiek: hoge, donker houten binnenwanden, behangen met stoere messing rekken vol glaswerk. Enorme hoeveelheden flessen tot aan het plafond. Alleen de vele exotische planten gaven het een luchtige sfeer.

Grant zat aan een tafel bij het raam, dat uitkeek op de betonnen wolkenkrabbers om het hotelcomplex met de aangrenzende Yard House-lounge bar heen. Hij wreef zijn ijskoude handen over elkaar en blies er warme lucht overheen. Ongeduldig tuurde hij naar de entree.

Misschien is het wel een grap? Een stel studenten die een geintje met me uithalen en vanaf een afstandje filmen. Kijkend hoe lang ik zal wachten.

Op dat moment stapte er een stel binnen. Ze gingen gelijktijdig door de draaideur, wat resulteerde in een ijskoude luchtstroom en een komische voorstelling van verontschuldiging van ‘nee, ga jij maar eerst’.

Grants hoofd draaide met het stel mee. Ze hadden geen mobieltje waarmee ze hem filmden. Iemand tikte op zijn schouder en op datzelfde moment schoof er iemand aan tafel.

‘Meneer Grant?’ klonk de hoge stem van de blondine. Haar katachtige, groene ogen drongen diep in zijn ziel door.

Ze lijkt op een actrice. Hoe heet ze ook alweer?

‘U bent Connor Grant. Toch?’

‘Zeg maar Connor.’

Ze glimlachte vriendelijk, stak haar hand naar hem uit: ‘Ik ben Leyla Rivers.’

‘Ben jij niet die actrice...’ Grant slikte het laatste deel van zijn vraag in toen hij zich realiseerde uit welke film hij haar kende.

Ze deed alsof ze het niet hoorde, stond op en trok haar jas uit. Toch spookte de vraag door zijn hoofd.

‘Ik eh, je doet me aan iemand denken.’

Ze knikte. ‘Dat heb ik vaker. Ik heb blijkbaar zo’n gezicht.’

‘Ah.’

‘Wat heb jij?’

‘Koffie.’

Ze stak haar hand op en bestelde koffie bij de serveerster.

Jezus, ze heeft een piercing. Grant zag haar tepel uit haar bh schuiven, op het moment dat ze haar arm omhoog deed.

‘Oeps,’ grijnsde Leyla en ongegeneerd trok ze haar bh recht en haar shirt eroverheen.

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg Grant.

Ze giechelde opnieuw. Toen, ineens, vouwde ze kalm haar handen en boog naar voren. ‘Ik eh... er was iets dat ik nog moest regelen voor ons gesprek. Iets dringends, maar...’ Ze stopte met praten toen de koffie kwam. De serveerster wilde weglopen, Leyla pakte haar bij haar arm en vroeg om een donut. De serveerster knikte vriendelijk en liep weg.

‘Sorry, Connor... wilde u eh, jij ook wat? Mijn bloed-suikerspiegel.’

‘Maakt niet uit. Je was aan het vertellen...’

Ze draaide onrustig op haar stoel. ‘Ik eh... ik wil je inhuren.’

‘Hoe bedoel je?’

Het bleef even stil. Ze legde haar hand over haar mobieltje. ‘Het gaat om mijn erfenis, ik heb je hulp nodig. Ik wil je inhuren om naar Alttown te gaan. Om iets voor mij uit te zoeken.’

Onrustig roerde Grant in zijn koffie, ook al zat er helemaal geen suiker in.

‘Ik wil je inhuren om naar dat dorpje te gaan. Het is in de buurt van Cripple Creek, waar Gold Rush zich afspeelt.’

‘Ja, ik weet waar mijn boek zich afspeelt. Ik snap niet goed...’

De serveerster zette een donut op tafel. Leyla pakte hem op en nam een hap. Kauwde langzaam.

Ongeduldig trommelde Grant met zijn vingers op de tafel. Ze nam alle tijd. Geïrriteerd nipte hij aan de koffie. Het bleef stil. Te lang. ‘Weet je? Het spijt me. Ik kan je niet helpen. Zeker niet als je me niet vertelt waar het allemaal om gaat.’

Leyla liet het laatste restje van de donut los en staaarde naar iets op de vloer. Ze zweeg, trok een envelop uit haar jaszak en schoof die over de tafel.

‘Wat is dat?’

‘Je vergoeding. Voor de onkosten die je maakt. Zie het als een aanbetaling.’

‘Maar ik...’

‘Zoals ik al vertelde, ik heb problemen met mijn erfenis. Ik wil dat jij op onderzoek uitgaat in Alttown. Er bevindt zich daar een mijn, een goudmijn en die is blijkbaar van mij. Jij hebt Gold Rush geschreven en ik weet dat je daarvoor veel onderzoek hebt gedaan naar de historie van

Boulder Country. Verder, met je achtergrond als onderzoeker, weet ik zeker dat jij de onderste steen boven zult halen.'

'Ex-onderzoeker,' mompelde Grant bitter. Nieuwsgierig pakte hij de envelop van tafel en keek erin.

'Het is precies vijfduizend dollar.'

'Lijkt me veel voor een ritje.'

Ze schudde haar hoofd. 'Niet alleen een ritje. Ik wil dat jij dingen uit gaat zoeken. Ik las je boek en ik wist meteen dat het geen toeval was.'

Hij schoof de envelop terug. 'Ik weet het niet, Leyla. Waarschijnlijk ben je beter af met een privédetective. Ik ben gestopt sinds Sam...' Grant slikte de rest van de zin in en zweeg.

Leyla negeerde de envelop. Ze nam de laatste hap van haar donut en likte langs haar lippen. 'Je kunt het geld goed gebruiken, toch? Kom op, Connor. Ik heb mijn onderzoek gedaan en jij bent echt de beste als het om graven naar informatie gaat.'

Grant bromde.

'Pak het. Pak het geld. Of is er iets anders dat je wilt?' Leyla glimlachte haar tanden bloot, schoof voorover en plaatste haar handen gevouwen onder haar kin.

'Ik weet niet wat...'

Ze knikte naar de envelop.

Grant zuchtte, trok de envelop met geld terug en stak hem weg in zijn zak. 'Vertel me alles.'

'Blijkbaar,' begon ze met een hoog stemmetje, 'ben ik de achter-achterkleindochter van een man genaamd Rudolph McMonessy, geboren in 1816. Vorige week kreeg ik een brief. Eerst dacht ik dat het een grap was. Een onbekende uit Alttown beweerde dat ik de enige erfgenaam ben...' Ze zweeg even. '... van een stuk grond met een

goudmijn die al jaren niet meer in gebruik is. Eerst dacht ik dat het een grap was. Maar er stond informatie over mijn familie in die brief en die klopte.'

Grant luisterde slechts half, dronk snel het laatste restje koffie op en maakte zich al klaar om te bedanken voor het aanbod.

Ze leek het niet te merken. Ongestoord praatte ze verder.

'Mijn overgrootoma woonde daar. Ik weet dat van mijn oma, die vertelde mij het verhaal van haar moeder. Dat ze als dienstmeisje werkte bij een rijke familie. Dat ze zwanger werd van haar baas. Rudolph McMonessy.'

'Die briefschrijver weet veel van je familie,' antwoordde Grant.

'McMonessy was eigenaar van die goudmijn en oprichter van Alltown, dat begon als mijnstadje. Zijn zoon stierf aan kinkhoest en mijn oma droeg zijn enige erfgenaam. Het klopt allemaal, kijk...' Ze gaf hem een brief. 'Hier staat alles in.'

'Uhuh,' mompelde Grant al lezende. 'Het lijkt me dat iemand een grap met je uithaalt.'

'Nee. Alles klopt.'

Grant dronk de laatste slokken koffie op, terwijl zijn blik naar buiten gleed, door het raam. Naar de toeristen die voorbij wandelden. De gele taxi's die af en aan reden. Hij dacht aan de rekeningen die hij kon betalen met dit geld. De huurachterstand. De verzekeringen. De lening die hij voor de crematie van Sam had afgesloten. Toch voelde hij zich een oplichter.

Even later schoof hij de brief terug, snoof diep en knikte. 'Oké. Ik neem de opdracht aan.'

'Echt?'

'Ja.'

De jonge vrouw schoof haar hand over tafel en fluisterde: 'Ik ben je dankbaar. Echt, Connor!' Voor hij er erg in had boog ze voorover en drukte haar zachte lippen op zijn mond.

Een warme sensatie trok door zijn maagstreek en even wist hij niet goed wat er gebeurde. Voor hij kon reageren liet de vrouw hem los, sprong van haar stoel en verdween in de richting van de toiletten.

Grant voelde zijn hartslag in zijn hele lichaam kloppen; in zijn nekspieren, zijn borstkas. Hij veegde wat zweet van zijn voorhoofd. Lange tijd had hij zich niet meer zo levendig gevoeld. Leyla maakte iets in hem los wat hij jaren had onderdrukt; sinds de verdwijning van Riley.

Grant staaarde naar een stel dat binnenkwam. Hoe dicht de jongen in het jack de stralende vrouw tegen zich aan klemde en pas losliet aan de andere kant van het café, bij het intieme plekje, helemaal achterin. Verscholen achter palmplanten. Heel anders dan de openbare plek waar Grant zat: vlak bij de entree, en bijna tegen het raam geplakt.

De muziek in de ruimte ging over in langzame zondagochtendloungemuziek. Die nam hem verder mee terug, naar een herinnering. Naar Sam. Hoe gelukkig ze waren voor Riley verdween, ook al realiseerde hij zich dat nooit.

'Koffie?' Vanuit het niets stond de serveerster naast hem.

'Weet je wat? Breng me een glas Jim Beam.'

'Natuurlijk.'

'Ik vier dat ik een opdracht heb,' fluisterde Grant met verontschuldigende ondertoon.

'Gefeliciteerd, Connor!'

Grant draaide zich om naar een roodharige vrouw in een lange zwarte jas. Hij beseftte dat hij haar ergens van kende.

‘Dat is eventjes geleden,’ voegde ze eraan toe.

‘Uhuh.’

‘Herken je me niet meer? Dana. We hebben elkaar vorig jaar ontmoet. Na de uitreiking van de Gouden Magister Award voor Gold Rush.’

‘Ja, natuurlijk. Dana...’

Ze schudde haar hoofd en glimlachte. ‘Nee. Je weet het niet meer. Ik stond achter de bar. Je hebt me alle hoeken van het toilet laten zien.’

Grant schoof zijn benen nerveus over elkaar. ‘Ja, eh. Natuurlijk. Dana. Maar wat doe jij hier?’

Ze haalde haar schouders op. Trok haar jas uit, en wees op haar shirt met het logo van Yard House. ‘Ik werk hier.’

‘O. Oké.’

‘Je lijkt verbaasd.’

‘Och. Ik ben verrast je te zien.’

Dana schoof dichterbij. ‘Ik heb je boek gelezen en ik heb vaak aan je gedacht...’

‘O.’

‘Je bent het vergeten, maar misschien...’

De serveerster kwam terug, zette een glas neer en wierp Dana een norse blik toe. Toch draaide ze zich meteen om en liep gehaast weg.

‘Toe maar. Om deze tijd?’

Grant haalde zijn schouders op en zweeg.

‘Het gaat me ook niets aan. Wanneer komt je nieuwe boek? Ging dat niet over het onderzoek naar de vermissing van je dochter?’

Grant voelde zijn frons dieper worden en vouwde zijn hand stevig om het glas. ‘Nee.’

‘Lijkt me klote om niet te weten waar je kind is.’

Zijn hum klonk eerder als een brom.

‘En ben je ondertussen gescheiden?’ Dana streek een rode lok achter haar oor.

‘Nee.’

‘O? Dan heb ik dat toen verkeerd begrepen. Ik dacht echt dat je me vertelde dat...’

Leyla kwam aanlopen. Ze stopte een seconde, en stak toen haar hand uit naar Dana voor die haar zin af kon maken. ‘Leyla Rivers.’ Haar stem klonk geforceerd.

‘Jezus. Wauw. Ik bedoel, ik ben Dana. Dana van de Gouden Magister Awards.’

‘Huh?’

Grant draaide zijn blik weg en nipte aan de drank.

‘Ja, ik ken Connor. We hadden een wilde nacht. Ben jij actrice? Of model? Zo zie je er wel uit. Ben je niet een beetje jong voor hem?’

Leyla opende haar mond, sloot hem weer en glimlachte vriendelijk. Schoof daarna langzaam op de stoel naast Grant, dicht tegen hem aan. Hittegolven schoten door zijn lijf.

‘Ik ben niet te jong, jij bent gewoon te oud.’ Ze sloeg haar arm om hem heen en drukte zich tegen hem aan. Haar warmte trok door tot in zijn broek.

Dana keek van Grant naar Leyla en weer terug. ‘Oké... Nou, Connor, als je eens iets anders wilt, dan...’

‘O nee, dat wil hij niet. Zeker niet, toch?’ onderbrak Leyla haar.

Verward opende Grant zijn mond. Voor hij iets kon zeggen liep Dana mopperend weg.

Leyla schoof opzij en schudde haar hoofd.

‘Wat was dat nou?’ vroeg Grant, die zijn best deed beleefd te blijven.

Leyla keek hem indringend aan en knikte naar Dana, die nu achter de bar stond. 'Die rooie is een slet.'

'En?'

Ze zweeg. Iets in haar blik versoepelde. 'Het spijt me, Connor. Dat had ik niet moeten doen.' Toen boog ze voorover en schoof een lok voor zijn gezicht weg. 'Het gaat me ook helemaal niets aan. Ik ben allang blij dat je mij wilt helpen.'

De Jim Beam verwarmde zijn lichaam. Of kwam het door Leyla? De hitte die door zijn aderen vloeyde was aangenaam en ontspande hem.

'Dus je oma raakte zwanger van de eigenaar van een goudmijn...'

'Ja.'

'En jaren later krijg jij een brief van een vreemde. Heb je de envelop nog?'

Ze schudde haar hoofd.

'Je hebt echt geen idee wie je deze brief heeft gestuurd?'

'Nee.'

'Raar. Je zou verwachten dat die persoon zich kenbaar maakt, in de hoop zijn of haar aandeel te krijgen, snap je?'

Ze rolde met haar ogen en snoof gefrustreerd. 'Geen idee.'

'Dat is nu net het punt, ik...'. Nieuwe hittegolven schoten door Grant heen toen haar hand over zijn been schoof. Ze wreef over zijn rits en boog naar zijn nek, waar ze zacht een kus plaatste vlak onder zijn oor. Ze rook zoet, naar mandarijnen en vanille. De geur overspoelde hem en even sloot hij zijn ogen en liet zich meenemen.

'Leyla stop, ik...'

Leyla keek hem indringend aan, streek met haar vinger over zijn gezicht.

'Ik zag meteen dat je mij leuk vindt, Connor.'

‘Je bent nog zo jong.’

‘Jong? Volgende maand word ik dertig.’

Hij zuchtte. ‘Je gaat wel met mij mee, toch? Naar Alltown?’

Ze liet los en schoof iets naar achteren. ‘Nee. Mijn moeder...’ Ze zweeg even. ‘Mijn familie is vervloekt. Mijn oma stierf aan een vreemd ongeluk tijdens een vakantie. Ze vatte vlam toen ze te dicht bij een barbecue stond. Mijn moeder... zij stierf vorig jaar. Tijdens een trip naar Florida. Ze werd overreden door een touringcar. Mijn vader stierf op de dag dat ik geboren werd. Hij vloog terug van een conferentie toen zijn vliegtuig in een storm terechtkwam.’

‘Jezus, wat vreemd,’ antwoordde Grant. Hij nam zijn laatste slok en zette aandachtig het glas op het viltje neer, draaide het nerveus om en om.

‘Het is echt waar.’ Leyla pakte zijn gezicht vast, boog zich naar hem toe en kuste hem opnieuw. De hittegolf breidde zich verder uit toen haar hand over zijn kruis wreef.

‘Ik ben zo blij dat je me wilt helpen,’ fluisterde ze. ‘En ik ben zo geil. Ik wil dat je me...’ Grants hart klopte luid toen de hand zijn rits naar beneden trok en in zijn broek verdween.

‘Jezus,’ kreunde hij.

Meteen klemde hij zijn benen samen om een nieuwe kreun te onderdrukken.

‘Wil je niet?’ vroeg Leyla liefjes.

‘Jawel, maar het is een tijd geleden.’

Ze glimlachte, sloeg haar arm om Grant heen en trok hem van de stoel. ‘Kom mee, ik laat je mijn kamer zien.’

Het uitzicht vanuit het bed van de hotelkamer was adembenemend. Desondanks zaten er ijskristallen aan de buitenkant van het glas, en er kwam een koude luchtstroom binnen vanaf de zijkant van het kozijn.

Leyla lag op het bed, geeuwde en schoof onder het laken vandaan. Toen ze opstond drukte ze een kus op Grants wang. Haar ogen straalden.

Grant legde zijn hoofd terug op het kussen en staarde loom en voldaan naar het hoge plafond.

‘Ik ben hier best eenzaam,’ zei Leyla.

‘Uhuh, je hebt een zwaar leven.’

Ze kwam op de bedrand zitten, sloeg haar benen over elkaar en aaide over zijn wang. ‘Ik weet dat jij een zwaar leven hebt, Connor Grant. Het moet een hel zijn, wat jij doormaakt met Sam en Riley.’

Grant schoot omhoog uit zijn lome houding en fronste diep. De zwaarte op zijn borstkas was terug. Bedrukkend. Benaauwend. ‘Ben je zo’n gekke stalker?’

‘Nee, natuurlijk niet. Het staat er allemaal, kijk maar.’ Ze boog voorover en trok een laptop onder het bed vandaan, tikte wat in op het toetsenbord en kantelde het scherm naar Grant.

Mysterie rond vermissing 11-jarig meisje bij scoutsdrop-ping in Austerlitz. Amerikaans familiebezoek eindigt in tragedie.

Grant voelde zijn hart sneller slaan. Hij slikte een paar keer om de zure oprispingen weg te krijgen.

‘Het spijt me,’ zei Leyla zacht.

Grant zweeg.

‘Ik weet hoe het is.’

‘Jij weet helemaal niets!’ schreeuwde Grant. Zijn hart klopte zo hard dat hij naar lucht hapte. Hij kreunde.

‘Shit!’ zei Leyla, terwijl ze zich over hem heen boog. ‘Hé. Rustig ademen. Adem langzaam in... en uit. Tel tot tien...’ Ze haastte zich naar de hoek van de kamer, opende de minikoelkast en kwam terug met een paar kleine flesjes, die ze op het bed gooide. ‘Drink. Kleine slokjes. Dat helpt.’

Zijn handen trilden toen hij de dop van het eerste flesje losdraaide en het spul achteroversloeg. Na het derde flesje keerde de rust in zijn lijf langzaam terug.

‘Ik weet wel hoe het is. Ik ben drie maanden geleden mijn zoon verloren, vlak voor de geboorte.’ Haar stem klonk hees en ze veegde een traan weg.

‘Dat spijt me.’

‘Benjamin. Zo heet hij. Niemand praat over hem. Mensen gedragen zich alsof hij nooit heeft bestaan, omdat hij niet geboren is, maar voor mij was hij compleet en echt.’ Leyla klikte op de laptop en opende een foto van een heel kleine baby, gewikkeld in een blauw dekentje. Hij zag er vredig uit. ‘Is het geen engeltje?’

Ze wreef in haar ogen tot er zwarte strepen over haar wangen liepen.

‘Sorry. Ik had niet mogen schreeuwen.’ Grant pakte haar hand. Ze zwegen.